

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 lipca 2015 r.

Powód (...) z siedzibą w V., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, pozwem wniesionym w dniu 23 grudnia 2013 r. do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w trybie elektronicznego postępowania upominawczego, domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego A. K. kwoty 681, 09 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że pozwany zawarł z dostawcą internetu, sygnału telewizji kablowej i usług telekomunikacyjnych - (...) Sp. z o.o. umowę o świadczenie usług. W okresie trwania umowy zostały wystawione faktury, należności z nich wynikające nie zostały przez pozwanego uiszczane. Wierzytelność z tego tytułu została przeniesiona na powoda przez (...) Sp. z o.o. – następcę prawnego wierzyciela pierwotnego – w drodze umowy cesji zawartej w dniu 25 lipca 2012 r. O powyższym fakcie pozwany został powiadomiony pismem z dnia 21 sierpnia 2012 r. W imieniu powoda czynności wobec pozwanego podejmowała Agencja (...) Sp. z o.o. Pozwany do chwili wniesienia pozwu nie spełnił swojego zobowiązania. (k: 1 – 4).

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi (k: 6).

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W oparciu o przedstawione przez powoda dowody możliwe było ustalenie, że powód w dniu 25 lipca 2012 r. zawarł z (...) Polska Sp. o.o. z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, obejmującą między innymi kwotę w łącznej wysokości 581, 55 zł, przypadającą zgodnie z oświadczeniem zbywcy wierzytelności od pozwanego. (umowa cesji wraz z załącznikiem k: 14 – 16, pełnomocnictwo k: 11). Następnie w dniu 26 lipca 2012 r. powód zawarł z Agencją (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. umowę o windykację należności. Przedstawiciel spółki Agencja (...) w dniu 17 grudnia 2013 r. wystosował do pozwanego przesądowe wezwanie do zapłaty kwoty 806, 87 zł w terminie 3 dni od doręczenia wezwania. (umowa o windykację należności k: 17 – 18 , wezwanie wraz z dowodem nadania k: 21 - 22)

Dokumenty dołączone do pozwu nie dowodzą tego, iż powód skutecznie nabył dochodzoną w pozwie wierzytelność oraz nie potwierdzają tego, iż wierzytelność ta istotnie przysługiwała pierwotnemu wierzycielowi. Powód nie wykazał bowiem tego, iż wzmiankowany w uzasadnieniu pozwu fakt następstwa prawnego pomiędzy wierzycielem pierwotnym (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a cedentem - (...) Polska Sp. o.o. z siedzibą w W., istotnie miał miejsce. Nie wykazanie powyższej okoliczności poddaje w wątpliwość to, iż zbywcy wierzytelności, wierzytelność ta istotnie przysługiwała i że związku z tym strona powodowa nabyła przedmiotową wierzytelność w drodze cesji. W związku z powyższym przyjąć należało, że strona powodowa nie wykazała należycie swojej czynnej legitymacji w niniejszej sprawie, co stanowiło samoistną przyczynę oddalenia powództwa.

Ponadto, jak wyżej zaznaczono, powód nie udowodnił istnienia wierzytelności. Podkreślić w tym miejscu wypada, że samo zawarcie umowy przeniesienia wierzytelności nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności objętej cesją, zaś cesjonariusz nabywa wierzytelność tylko wtedy i w takim zakresie w jakim służyła ona zbywcy. Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2006 r. (V CSK 187/06 „Monitor Prawniczy” 2006 nr 16 s. 849). W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu, określoną w art. 6 k.c. istnienia pomiędzy pozwanym a wierzycielem pierwotnym stosunku zobowiązaniowego, z którego wynikałoby dochodzone roszczenie. W tym miejscu zaznaczyć należy, że sam charakter dochodzonego roszczenia nie został w sposób dostateczny wyjaśniony przez powoda. Uzasadnienie pozwu wniesionego w trybie elektronicznego postępowania upominawczego jednoznacznie sugeruje, że powód dochodzi roszczeń z tytułu usług świadczonych przez wierzyciela pierwotnego na podstawie zawartej z pozwanym umowy. Po przekazaniu sprawy do Sądu właściwości

ogólnej pozwanego, strona powodowa dołączyła nie poświadczoną za zgodność i przez to nie posiadającą żadnej mocy dowodowej kserokopię faktury (k: 19), z której treści wynika, że obejmuje ona kwotę pieniężną naliczoną z tytułu odszkodowania w związku z wcześniejszym rozwiązaniem umowy.

Zgodnie z treścią art. 3 k.p.c. strony są obowiązane przedstawiać dowody. Dowodów na okoliczność charakteru stosunku prawnego łączącego pozwanego z wierzycielem pierwotnym oraz na okoliczność wystąpienia przesłanek wystąpienia z roszczeniem odszkodowawczym, określonych w art. 471 k.c. strona powodowa wbrew ustawowemu obowiązkowi nie przedstawiła. W to miejsce wystąpiła z wnioskiem o zobowiązanie (...) Sp. z o.o. do „przedłożenia dokumentacji w postaci umowy wraz ze wszystkimi załącznikami i regulaminami oraz cennikiem dot. pozwanego a także przedłożenia wykazu czynności podejmowanych wobec pozwanego a w tym wskazujących na sposób rozwiązania umowy” (wniosek k: 10)

Złożony wniosek na podstawie art. 248 § 1 k.p.c. podlegał oddaleniu ponieważ strona wnosząca o zobowiązanie osoby trzeciej do przedstawienia dokumentu powinna dokument ten precyzyjnie oznaczyć. Wniosek powoda tego warunku nie spełniał skoro zawierał żądanie zobowiązania cedenta do przedłożenia dokumentacji w postaci umowy bez jej bliższego zindywidualizowania poprzez chociażby wskazanie daty jej zawarcia. Uszczegółowienie żadanego dokumentu poprzez odwołanie się do oznaczenia stron umowy, w realiach niniejszej sprawy jest niewystarczające, z uwagi na to, że nie sposób wykluczyć, że wierzyciel pierwotny mógł zawrzeć z pozwanym kilka umów obejmujących różne świadczone przez siebie usługi (jak podnosi powód w uzasadnieniu spółka (...) świadczyła usługi zarówno w zakresie dostarczania sygnału telewizyjnego, jak i w zakresie dostępu do internetu oraz w zakresie usług telekomunikacyjnych) lub kilka umów na przestrzeni określonego odcinka czasu. Dalsza część wniosku obejmująca żądanie przedłożenia „wykazu czynności podejmowanych wobec pozwanego w tym wskazujących na sposób rozwiązania umowy” w gruncie rzeczy nie może być w ogóle poczytywana za żądanie przedstawienia dokumentu w rozumieniu art. 245 k.p.c. lecz jako przedstawienie informacji, które powinny znaleźć się w uzasadnieniu pozwu już na etapie jego wniesienia do Sądu. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że podmiot trudniący się w ramach prowadzonej działalności gospodarczej windykacją długów, musi się liczyć już na etapie nabycia wierzytelności z koniecznością ich dochodzenia na drodze sądowej. Daleko idące ułatwienia w zakresie sądowego dochodzenia takich należności, jakie obowiązujące prawo w tym zakresie przewiduje, w tym możliwość uzyskania ochrony prawnej w ramach elektronicznego postępowania upominawczego, nie obejmują jednak prawa do żądania, aby Sąd wyręczał stronę w ustalaniu podstawy faktycznej formułowanych żądań oraz w poszukiwaniu i przedstawianiu dowodów. W istocie bowiem z uzasadnienia pozwu wynika głęboka niewiedza strony powodowej co do charakteru stosunku prawnego łączącego pozwanego z wierzycielem pierwotnym. Poza twierdzeniem, że pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym w bliżej nieokreślonej dacie umowę o świadczenie usług o bliżej nieokreślonej treści i że w związku z jej wykonaniem usługodawca wystawił faktury, powód żadnych istotnych okoliczności faktycznych nie przytoczył. W kontekście wniosku o zobowiązanie następcy prawnego wierzyciela pierwotnego do złożenia dokumentów, wysoce prawdopodobne jest to, że powód wiedzy w zakresie przedmiotu umowy, w tym wzajemnych obowiązków stron, daty jej zawarcia, okresu na jaki została zawarta oraz daty i powodów wygaśnięcia stosunku zobowiązaniowego, nigdy nie posiadał. Celem instytucji przewidzianej w art. 248 k.p.c. nie jest z całą pewnością zastępowanie strony w ustalaniu podstawy faktycznej zgłaszanych przez nią żądań.

W nawiązaniu do twierdzeń przedstawionych przez pełnomocnika powoda w piśmie przygotowawczym z dnia 13 lutego 2015 r. (k: 47) marginalnie należy wskazać, że zawierając umowę o treści wykluczającej możliwość uzyskania dokumentów potwierdzających istnienie wierzytelności objętej cesją, powód sam pozbawił się możliwości skutecznego dochodzenia wierzytelności na drodze sądowej. Treść umowy cesji a dokładnie jej § 4 (k: 14) sugeruje, że ograniczenie ilościowe i czasowe w zakresie żądania dokumentacji dotyczącej nabytych wierzytelności podyktowane było rachunkiem ekonomicznym stron i z całą pewnością znalazło to odzwierciedlenie w cenie, za jaką pakiet wierzytelności został powodowi zbyty. Na powyższe wskazują chociażby, przewidziane w § 4 pkt. 4 umowy, finansowe sankcje z tytułu niedostarczenia w terminie określonej tam dokumentacji. W tej sytuacji próba wykorzystania instytucji przewidzianej w art. 248 k.p.c. w celu uzyskania dokumentów dotyczących dochodzonych na drodze sądowej przez powoda wierzytelności wydaje się być działaniem sprzecznym z treścią zawartej umowy, przedsięwziętym

ewidentnie na niekorzyść kontrahenta powoda, co dostarcza dodatkowego argumentu uzasadniającego odmowę uwzględnienia złożonego wniosku.

W kontekście informacji przedstawionej przez pełnomocnika powoda w piśmie z dnia 16 marca 2015 r. (k: 50) zawnioskowany dowód z zeznań świadka K. F. ocenić należało za nieprzydatny do ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia zgłoszonego z żądania, z tego też względu wniosek dowodowy podlegał oddaleniu na podstawie art. 227 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze należało dojść do wniosku, że przytoczone w pozwie twierdzenia budzą uzasadnione wątpliwości, co w świetle art. 339 § 2 k.p.c. stanowiło przeszkodę do wydania wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo. Wobec nie wykazania przez powoda, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, legitymacji czynnej oraz istnienia pomiędzy pozwanym a wierzycielem pierwotnym stosunku zobowiązaniowego, z którego wynikałoby dochodzone roszczenie, powództwo podlegało oddaleniu, jako obejmujące roszczenie nie udowodnione.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.